ستاره

کارلوس گونسالس

هالند بیشتر از امباپه به کار رئال می آید

با اوضاع و احوالی که رئال مادرید در این فصل داشته، شکی نیست که این تیم پیش از آغاز فصل آینده باید خط حمله‌اش را تقویت کند. رئال باید بازیکنی را به خدمت بگیرد که بتواند زدن ۴۰ گل در فصل را برای این تیم تضمین کند. در حال حاضر دو بازیکن هستند که پتانسیل ارائه چنین خدمتی را به تیم پایتخت اسپانیا دارند: یکی ارلینگ هالند مهاجم نروژی بوروسیا دورتموند است و دیگری کیلیان امباپه.

اگر من جای فلورنتینو پرس بودم، سعی می کردم هر دوی آنها را بخرم اما حداقل در حال حاضر انجام چنین کاری غیرممکن است. پس به نظر من، باید یکی از این دو بازیکن که بهتر می تواند در سانتیاگو برنابئو بازی کند را انتخاب کنیم و آن بازیکن هالند است.

هیچکس نمی تواند به توانایی های خارق العاده امباپه شک کند، بازیکنی که در سطحی متفاوت از هم‌پست های خودش بازی می کند. او می تواند گل بزند، می تواند دریبل بزند و همین الان هم با وجود سن و سال پایینش، از جذابیت یک ستاره سرشناس در سطح جهانی برخوردار است. با این وجود من فکر می کنم که رئال مادرید در حال حاضر به بازیکنی با خصوصیات و قابلیت های نزدیک‌تر به ستاره نروژی نیاز دارد و دلیلش را هم توضیح می دهم.

امباپه از نظر من به نسبت هالندی بازیکنی کم‌ثبات‌تر است. در برخی از بازی ها او عملاً محو است و از نظر تاکتیکی هم او همیشه آماده نیست مخصوصاً هنگام دفاع کردن. او بازیکن فوق العاده‌ای است اما بی‌ثبات‌تر از هالند است. گاهی اوقات او بیش از هم‌تیمی هایش در جریان بازی نیست و تکروی هایش هم زیاد می شود. در طرف دیگر، هالند در محوطه جریمه یک شکارچی تمام عیار است. او نسبت به تیم کاملاً احساس تعهد و مسئولیت می کند و بارها شده که برای دفاع روی ضربات کرنر به محوطه جریمه خودی برگشته است. علاوه بر این او نهایت همکاری را با تیم برای پرس کردن حریف دارد. از نظر هجومی هم او برای مدافع حریف یک کابوس است. در طول یک بازی ممکن است ۲۰ مرتبه پیش آید که او از جنگ مدافعی که او را مهار کرد بگریزد و همین قابلیتش در زمینه غلبه بر پرسینگ حریف کمک زیادی می کند. او برای هر توپ بلندی که از سوی هم‌تیمی هایش در خط دفاع ارسال می شود می جنگد و همیشه خطرساز است.

اگرچه هر دو بازیکن سوپراستار هستند اما من اطمینان دارم که هالند برای بازی در برنابئو گزینه به مراتب بهتری است چون انگیزه‌اش بیشتر و شخصیتش در زمین بازی بهتر است. برای او چیزی به عنوان بازی بی‌ارزش و تشریفاتی معنی ندارد و این خصلتی است که کانون هواداران رئال مادرید به شدت تحسین‌اش می کنند. خرید هریک از این دو بازیکن برای رئال مادرید دستاوردی تماشایی خواهد بود اما من اگر باشم ترجیح می دهم که هالند را بخرم.

منبع: مارکا

پوچتینو: امباپه را مقصر باخت ندانید!

برای دومین بار در فصل جاری، پاری‌سن‌ژرمن در لوشامپیونا مغلوب موناکو شد و این بار در خانه با نتیجه ۲ بر صفر باخت. در این بازی یکی از بازیکنانی که بسیار ضعیف‌تر از حد انتظار ظاهر شد، ستاره خط حمله این تیم کیلیان امباپه بود. با این حال مائوریسیو پوچتینو سرمربی پاری‌سن‌ژرمن می‌گوید که مهاجم فرانسوی تیمش را نباید مسبب این باخت در کارنامه مدافع عنوان قهرمانی دانست.

سرمربی آرژانتینی در دفاع از بازیکنی که هفته پیش مقابل بارسلونا در لیگ قهرمانان اروپا هت‌تریک کرد، گفت: «امروز فقط کیلیان امباپه نبود که ضعیف‌تر از حد انتظار ظاهر شد بلکه کل تیم همینطور بود. تیم در حدی که برای کسب پیروزی لازم بود، بازی نکرد. اما همانطور که گفتم، همیشه اولین مسبب باخت یک تیم سرمربی است و من هم مسئولیت این باخت را برعهده می گیرم.»

پاری‌سن‌ژرمن در ۴ بازی‌اش مقابل دیگر تیم هایی که در حال حاضر در ۴ رده بالای جدول لوشامپیونا هستند، موفق به کسب پیروزی نشده و از ۱۲ امتیاز ممکن تنها یک امتیاز گرفته است: «داستان هر بازی با دیگری متفاوت است. ما نمی توانیم هر شب دقیقاً یک مدل بازی انجام دهیم. کاملاً مشخص است که ما مقابل موناکو به اندازه کافی خوب نبودیم. موناکو از دو موقعیت نهایت استفاده را انجام داد. این اتفاقی بود که در این بازی رخ داد. موناکو دو موقعیت داشت و دو گل هم زد. تیم ما بر بازی سوار بود هرچند که نتوانست از این سلطه برای بسته نگه داشتن دروازه‌اش و گلزنی استفاده کند.»

این ششمین شکست فصل PSG بود که بدترین آمارش در یک فصل از زمان انتقال مالکیت این باشگاه به قطری ها در فصل ۲۰۱۲-۲۰۱۱ است.

لاتزیو

بایرن مونیخ

23:30

نشانه‌های ضعف در قهرمان

پیش بازی

بایرن‌مونیخ در حساس‌ترین مقطع فصل و در آستانه بازی امشب با لاتزیو در دور رفت مرحله یک‌هشتم‌نهایی لیگ قهرمانان اروپا، نشانه‌هایی از ضعف را در بوندس‌لیگا بروز داده، امتیاز از دست می‌دهد و زیاد گل می خورد. مدافع عنوان قهرمانی همه جام‌های فصل گذشته، شنبه ۲ بر یک برابر آینتراخت فرانکفورت شکست خورد در حالی که دوشنبه قبل هم در خانه برابر تیم ته جدولی آرمینیا بیلفلد ۳ بر ۳ متوقف شده بود. این یعنی برتری بایرن در صدر جدول لیگ از هفت امتیاز چند هفته قبل به تنها دو امتیاز رسیده است. دفاع تیم مایه نگرانی است چون در ۲۲ بازی لیگ ۳۱ گل خورده‌اند و این بدترین رکورد باواریایی ها در ۲۹ سال گذشته است. بایرن از دو هفته قبل و قهرمانی در جام جهانی باشگاه‌ها خسته به نظر می‌رسد و در دو بازی اخیرش ۲ بر صفر از حریفان خود عقب افتاده. کارل هاینتس رومنیگه رئیس باشگاه بعد از باخت شنبه به ZDF گفت: «خیلی بی‌ثبات شده‌ایم، از دست دادن پنج امتیاز برای بایرن عادی نیست.»

بعد از سفر به قطر، قدرت و عمق نیمکت بایرن به شدت زیر سؤال رفته. بنژامین پاوارو توماس مولر به دلیل مثبت بودن تست کووید ۱۹ کنار رفته‌اند، کورنتین تولیسو بعد از جراحی ران ماه‌ها نمی‌تواند بازی کند و سرژ گنابری به شدت در حال تلاش است تا خود را به بازی امشب برساند. اریک ماکسیم چوپو موتینگ که جای مولر را گرفته و قرار بوده روبرت لواندوفسکی را حمایت کند، کارایی لازم را نداشته. کاپیتان تیم ملی لهستان که در دیدار با آینتراخت بیست و ششمین گل خود در لیگ این فصل را زد، نتوانست مانع از شکست تیم شود. بایرن نتوانسته خود را با بازی های متعدد منطبق کند، آنها در سال ۲۰۲۱ که هنوز ماه دومش به پایان نرسیده، ۱۲ بازی انجام داده‌اند.

رومنیگه ادامه داد: «کل فصل خسته کننده است، بازیکنان هر سه روز یک بار باید به زمین بروند و فشار زیادی رویشان است.»

باخت شوکه کننده جام حذفی در ضربات پنالتی برابر تیم دسته دومی هلشتاین کیل به معنای آن است که بایرن نمی‌تواند سه گانه فصل قبل را تکرار کند. برای دفاع از عنوان قهرمانی بوندس‌لیگا و لیگ قهرمانان هم باید به روزهای اوج برگردند و این با بازی لاتزیو شروع می شود. هانسی فلیک از آبان سال گذشته که جای نیکو کواچ را روی نیمکت بایرن گرفت، شش شکست در کارنامه داشته درست به اندازه جام هایی که در بایرن مونیخ به دست آورده است. خبر خوب درباره بازی شنبه اینکه لئون گورتزکا بعد از تست مثبت کرونا برای نخستین بار در ترکیب بایرن قرار گرفت. این بازیکن تاثیرگذار خط میانی بایرن احتمالاً دوباره همکاری با یاشوا کیمیش را از سر می‌گیرد. اما لاتزیو که در بازی امشب در استادیو المپیکو میزبان بایرن است، در گروه F پشت سر بوروسیا دورتموند قرار گرفت تا برای اولین بار بعد از سال ۲۰۰۰ به مرحله حذفی لیگ قهرمانان اروپا صعود کند. تیم سیمونه اینتزاگی که با بردیک بر صفر این هفته برابر سمپدوریای کلودیو رانیری به منطقه سهمیه لیگ قهرمانان اروپا راه یافت، اگرچه بدون شکست از مرحله گروهی عبور کرد اما در بازی آخر برابر کلاب بروژ به زحمت زیادی افتاد. حالا این تیم خودباوری بیشتری پیدا کرده و درست به موقع به پست بایرن مونیخ خورده است که تا همین چند هفته پیش هیچ کس درباره پیروزی‌اش برابر لاتزیو تردید نداشت؛ بایرن در مرحله گروهی با ۱۶ امتیاز از ۱۸ امتیاز ممکن صعود کرد. تیم هانسی فلیک در ۱۷ بازی آخر خود در اروپا شکست نخورده و اگر بتواند انگیزه و سازمان دفاعی خود را حفظ کند، می‌تواند به یک چهارم نهایی صعود کند.

ترکیب احتمالی

لاتزیو: رینا؛ پاتریچ، آچربی، موساکیو؛ لاتزاری، میلینکوویچ-ساویچ، لوکاس، آلبرتو؛ ماروشیچ؛ کوره آ، ایموبیله

بایرن مونیخ: نویر؛ سوله، بواتنگ، آلابا، دیویس؛ کیمیش، گورتزکا، مارتینس؛ سانه، لواندوفسکی کومان

خاطره خوش رم

میلیون‌ها توریستی که سالانه از مکان‌های تاریخی «شهر ابدی» دیدن می‌کنند، تنها کسانی نیستند که از سفرشان لذت می‌برند. بایرن در مرحله گروهی لیگ قهرمانان اروپا در فصل ۲۰۱۵-۲۰۱۴ به المپیکو آمد و ۷ بر یک رم را در هم کوبید که یکی از گلزنان آن بازی لواندوفسکی بود. بایرن در پنج بازی آخرش در ایتالیا سه برد و دو تساوی داشته. در مراحل حذفی هم برابر رقبای ایتالیایی، چهار برد، دو تساوی و پنج شکست داشته.

اخبار تیمی

لاتزیو برای این بازی لوییز فلیپه، استفان رادو، توماس استراکوشا و سیلویو پروتو را به دلیل مصدومیت در اختیار ندارد. چیرو ایموبیله و خواکین کوره آ در خط حمله همکاری می‌کنند و با استفاده از سرعتشان سعی دارند به خط دفاع بایرن که این روزها آسیب‌پذیر نشان می‌دهد، ضربه بزنند. بایرن هم علاوه بر بازیکنان مزبور، داگلاس کاستا را هم در سفر به ایتالیا به همراه ندارد اما خاوی مارتینس هم به ترکیب تیم برگشته و می‌تواند خط میانی بایرن را تقویت کند.

یادداشت

سوزی کامپاناله

از قبل می‌دانستیم اینتر بهتر از میلان است

اشتباهات طرفداران قدرناشناس

این بزرگ‌ترین دربی میلان در یک دهه اخیر بود و اولین بار از سال ۲۰۱۱ تاکنون بود که دو رقیب سنتی در حالی در سن سیرو به مصاف هم می‌رفتند که در رده‌های اول و دوم جدول بودند. طرفداران اینتر سال‌ها یونگهونگ لی، مالک سابق میلان و بودجه ناچیز او برای نقل و انتقالات را مسخره می‌کردند، اما خودشان گرفتار گروه سونینگ شدند که آماده فروش اینتر بود و آینده‌شان مبهم بود. آنها نمی‌خواهند این را بپذیرند، اما طرفداران اینتر و میلان بیشتر به هم شبیه هستند تا اینکه با هم فرق داشته باشند. چیزی که در دربی دیدیم و شنیدیم، این را تأیید می‌کند.

هر دو گروه طرفداران حافظه بسیار کوتاه‌مدتی دارند و عاشق آن هستند که به همان بازیکنان و مربیانی که باید ستایش شوند، توهین کنند. میلان یک سال با بازیکنانی شکست‌ناپذیر بود که از نظر تنوع، تعداد و حتی کیفیت، قابل قیاس با رقیبشان نیست و با این حال، طرفداران میلان خواستار اخراج استفانو پیولی و تغییرات بزرگ در سطح مربیگری باشگاه هستند. نه، پیولی دل و جرأتش را نداشت. او البته ابزار لازم را هم نداشت و بیشتر به نظر می‌رسید یک چراغ جادو دارد، چرا که با این تیم در ۱۲ ماه گذشته عالی کار کرده است. طرفداران اینتر کل فصل را با این فکر گذرانده‌اند که جانشینی برای سمیر هاندانوویچ پیدا کنند. آنها از پاس‌های او انتقاد می‌کنند و می‌گویند که واکنش‌هایش هم ضعیف و کند است. اینتر بازی را سه بر صفر برد، اما وقتی بازی یک بر صفر بود، هاندانوویچ در عرض سه دقیقه، سه واکنش در کلاس جهانی روی ضربات زلاتان ابراهیموویچ و ساندرو تونالی داشت. هاندانوویچ سال‌ها در این تیم اینتر ماند، در حالی که لیاقتش تیم بسیار بهتری بود و آن‌وقت این تشکر هواداران اینتر از اوست؟

این واکنش‌ها نقطه عطفی بودند، چرا که اگر یک توپ گل می‌شد سرنوشت بازی تغییر می‌کرد و شاید سرنوشت کل فصل. اگر او اجازه می‌داد یک توپ وارد دروازه‌اش شود، بازی مساوی می‌شد، و میلان روحیه می‌گرفت. اما اینتر مقاومت کرد، توانست روی ضدحملات کار کند و با نتیجه سه بر صفر پیروز شود. دربی میلان را می‌توان به عنوان لحظه‌ای دید که فصل تغییر کرد، اما واقعیت این است که مدت‌هاست اوضاع همین است. میلان در سال ۲۰۲۱ بیشتر از کل سال ۲۰۲۰ شکست خورده است، اینتر یک هفته کامل فرصت داشت تا برای این دیدار آماده شود و میلان پنجشنبه به بلگراد رفته بود و در دیداری سخت به تساوی دو بر دو با ستاره سرخ رسیده بود. شکست دو بر صفر مقابل اسپتزیا از آن نقاط عطف فصل بود، چرا که به اینتر اجازه داد با پیروزی مقابل تیم سرحال لاتزیو، به صدر جدول برسد.

میلان سال‌هاست حوالی رده هفتم جدول است و ممکن است تصور کنید طرفداران میلان قدردان هستند که تیمشان در حالی که بیش از نیمی از فصل گذشته، همچنان مدعی قهرمانی است. آنها قهرمان زمستان هم شده بودند. اما میلانی‌ها همین حالا به فکر کابوس از دست دادن سهمیه لیگ قهرمانان هستند و می‌خواهند مربی بعدی خود را انتخاب کنند. آیا به یاد ندارند که یک سال پیش این موقع کجا بودند؟

همه چیز دارد به سود اینتر به پیش می‌رود و تردیدی در این نیست. آنها در سال‌های گذشته پول بیشتری برای تقویت تیمشان خرج کرده‌اند و آنتونیو کونته را آورده‌اند. حذف از لیگ قهرمانان در مرحله گروهی باعث شد که تیمشان فرصت بیشتری برای سری آ داشته باشد، به‌ویژه در این فصل که برنامه بازی تیم‌ها شلوغ است.

آیا اینتر زیباترین فوتبال امروز دنیا را بازی می‌کند؟ البته که نه. سبک کونته هرگز بازی زیبا نبوده. او نمی‌خواسته پپ گواردیولا یا جان پیرو گاسپرینی شود. روش او مبتنی بر حملات سنتی است و به همین دلیل است که رومیلو لوکاکو بهترین مهاجم مرکزی برای این مربی است. زمانی که لوکاکو از نظر فیزیکی به اوج می‌رسد، هیچ‌کس نمی‌تواند او را متوقف کند. او البته فقط در قدرت بدنی خلاصه نمی‌شود، هرچند که زلاتان ابراهیموویچ به او گفت الاغ. لوکاکو تکنیک بسیاری دارد و بیش از اییرا احتمال دارد که پاس گل بدهد. او مرتباً با هم‌تیمی‌ها و مربی صحبت می‌کند و می‌تواند به‌راحتی زبان حرف زدن خود را عوض کند، حتی زمانی که خشم یا شادی خود را نشان می‌دهد. او پس از گل فریاد زد: «به تو گفته بودم لعنتی! پاس بده به من. به تو گفته بودم!» نتیجه سه بر صفر در دربی باعث تغییر فصل نمی‌شود و فقط تأییدی است بر روندی که از آغاز ۲۰۲۱ شاهدش بوده‌ایم. این دربی دانسته‌هایمان را تغییر نداد. اینتر بازیکنانی بهتر از میلان دارد و هنگامی که فصل به پیش می‌رفت، فشار بر آنها افزایش می‌یافت که یا اسکودتو را فتح کنند یا این که کاملاً ناکام بمانند. میلان در این وضعیت نیست. نباید هم باشد. هدف پیولی این بوده که تیمش در جمع چهار تیم برتر باشد و اگر به این دستاورد برسد، فصل برای میلان فوق‌العاده تمام خواهد شد. اما اگر کونته قهرمان نشود، سناریو کاملاً متفاوت خواهد شد.

حالا قهرمانی در دستان اینتر است. باید دید که آنها با برچسب مدعی بودن چه خواهند کرد.

منبع: فوتبال ایتالیا

اتلتیکو مادرید- چلسی؛ ساعت ۲۳:۳۰

سیمئونه دنبال جنگ است

پیش بازی

توماس توخل از روز اول مسئولیتش در چلسی با فرهنگ «استخدام و اخراج» حاکم بر این باشگاه و سرنوشت مربی هایی که با رومن آبراموویچ کار می‌کنند، آشنا بود. در نخستین کنفرانس خبری وقتی از او پرسیدند از اینکه قرارداد ۱۸ ماهه با باشگاه بسته نگرانی ندارد، گفت: «چه فرقی می‌کند؟ اگر با من قرارداد چهارسال و نیمه هم بسته باشند و از کارم راضی نباشند، اخراجم می‌کنند.»

مربی های بزرگ قبلی چلسی مانند ژوزه مورینیو، کارلو آنچلوتی و آنتونیو کونته بعد از قهرمانی در لیگ برتر از این تیم اخراج شده‌اند، همچنین اسطوره باشگاه، فرانک لمپارد که ماه گذشته از کار برکنار شد و مربی آلمانی با دیدن همه اینها آغوش برای این مبارزه سخت باز کرده است و می‌خواهد خودش را در استمفورد بریج ثابت کند.

در تضادی آشکار با مدل چلسی، پیشرفت اتلتیکو مادرید در دهه گذشته تنها حول محور یک نفر بوده و آن رهبر کاریزماتیک تیم، دیگو سیمئونه است. از سال ۲۰۱۱ که سیمئونه برای مربیگری غول خفته اتلتیکو انتخاب شد تا به حال ۱۱ نفر روی نیمکت چلسی نشسته‌اند، این آمار غیر از کسانی است که به صورت موقت مربیگری این تیم را به دست گرفته‌اند.

در بازار نقل و انتقالات متأثر از شیوع ویروس کرونا و با وجود وضعیت بد اقتصادی اغلب تیم‌ها، چلسی ۲۲۰ میلیون پوند برای جذب بازیکنان جدید خرج کرد اما حالا رتبه‌ای بهتر از پنجم ندارد. یک تغییر مربی دیگر برای مالک روس باشگاه ضروری بود تا تیمش را به سهمیه لیگ قهرمانان اروپا در فصل بعد برساند.

اتلتیکو مادرید هم اگرچه در هفته های اخیر کمی افت کرده و شنبه در خانه با ۲ گل به لوانته باخت، اما همچنان با سه امتیاز اختلاف نسبت به رئال مادرید که یک بازی بیشتر انجام داده، در صدر جدول لالیگا قرار دارد. اتلتیکو از چهار بازی آخرش تنها یک برد به دست آورده.

اتلتیکوی جان سخت

آبراموویچ افت تیم و بازی های پایین تر از حد استاندارد را نمی‌پذیرد و می‌تواند ادعا کند پاداش این کم طاقتی خود در برابر لغزش مربی ها را گرفته. در ۱۸ سالی که او مالکیت باشگاه را به دست گرفته، هیچ تیم انگلیسی به اندازه چلسی جام و افتخار به دست نیاورده است که شامل تنها قهرمانی آبی ها در لیگ قهرمانان اروپا در سال ۲۰۱۲ نیز می‌شود.

اما برای باشگاهی با منابع مالی چلسی، نبود پیشرفت در بالاترین سطح رقابت باشگاهی اروپا را می‌توان از نتایج نداشتن ثبات و تغییرات مستمر مربی دانست. بعد از باخت به اتلتیکو مادرید در نیمه‌نهایی فصل ۲۰۱۴-۲۰۱۳ لیگ قهرمانان، چلسی حتی یک مسابقه در مراحل حذفی این تورنمنت را نبرده است.

تیم اسپانیایی اگرچه دو باخت تلخ در فینال لیگ قهرمانان اروپا برابر تیم همشهری رئال مادرید در سال های ۲۰۱۴ و ۲۰۱۶ متحمل شده اما ثباتی که مربی آرژانتینی به «روخی بلانکو» ها آورده باعث شده این تیم پای ثابت مراحل پایانی لیگ قهرمانان به حساب بیاید. علاوه بر آن دو فینال، اتلتیکو یک بار به نیمه‌نهایی رسیده، دو بار تا یک چهارم نهایی پیش رفته و در یکی از دو فصل که نتوانسته از مرحله گروهی عبور کند، در لیگ اروپا به عنوان قهرمانی دست یافته است.

ارزش این موفقیت وقتی بیشتر می‌شود که بدانیم اتلتیکو در مقایسه با رقبای لالیگایی‌اش، رئال مادرید و بارسلونا از ثروت و سرمایه بسیار کمتری برخوردار است. سیمئونه بارها مجبور شده بازیکنانی که خود تبدیل به ستاره‌شان کرده و در تیم او نقشی محوری بر عهده داشتند، به تیم های دیگر بفروشد و بازیکنان دیگری را خریداری و آنها را رشد و پرورش دهد. چلسی هم در میان تیم های آماده خور بوده که بعد از قهرمانی اتلتیکو در فصل ۲۰۱۴-۲۰۱۳ لالیگا، دیگو کاستا و فلیپه لوییز را از اتلتیکو جذب کرد. رادامل فالکائو، آرداتوران، آنتوان گریزمان، لوکاس هرناندس و توماس پارتی هم از جمله بازیکنانی هستند که با سود فراوانی به تیم های دیگر فروخته شدند.

سیمئونه یک بار درباره این که تیمش بیشتر از حد توان خود مبارزه می‌کند، گفته بود: «در جنگ، کسی که بیشترین سرباز را دارد، لزوماً برنده نمی‌شود بلکه کسی که از سربازانش بهترین استفاده را می‌کند، برنده جنگ است.»

حالا دیگر همه می‌دانند اگر در قرعه‌کشی مراحل حذفی لیگ قهرمانان اروپا به اتلتیکو مادرید بخوری، باید منتظر یک جنگ باشی و این دقیقاً همان چیزی است که سیمئونه دوست دارد.

ترکیب احتمالی دو تیم

اتلتیکو مادرید: اوبلاک؛ ساویچ، فلیپه، ارموسو؛ یورنته، کاندوگبیا، کوکه، سائول، لودی؛ فلیکس، سوارس

چلسی: مندی؛ آسپیلیکوئتا، تیاگو سیلوا، رودیگر؛ جیمز، کانته، ژورژینیو، آلوسنو؛ ماونت، آبراهام، ورنر

درباره بازی

اتلتیکو اگرچه رسماً میزبان این بازی است اما به دلیل محدودیت‌های کرونایی، مسابقه در رومانی برگزار می‌شود. اتلتیکو که فصل قبل در این مرحله، لیورپول مدافع عنوان قهرمانی را حذف کرد، در یک چهارم نهایی به لایپزیگ باخت. در مرحله گروهی هم تنها دو برد داشت اما با ۹ امتیاز پشت سر بایرن صعود کرد. چلسی اما با ۱۴ امتیاز صدرنشین گروه E شد و به همراه سویا صعود کرد. چلسی با ساوتهمپتون یک بر یک مساوی شد تا در هفت بازی با مربی ۴۷ ساله آلمانی شکست نخورده باشد. اتلتیکو مادرید خوسه خیمنس، مدافع کلیدی خود را به همراه یانیک کاراسکو مصدوم در اختیار ندارد. وضعیت کای هاورتز و کریستین پولیشیچ در چلسی مبهم است.

سوژه

استرلینگ، ستاره پنهان گواردیولا

بازی منچسترسیتی با آرسنال نشان داد که رحیم استرلینگ چقدر در نقش خود در منچسترسیتی جا افتاده، در حالی که کمتر کسی به او می‌پردازد.

بسیاری از هم‌تیمی‌های او در هفته‌های اخیر با ستایش منتقدان روبه‌رو شده‌اند، اما این ملی‌پوش انگلیسی در سکوت به کاری پرداخته که از زمانی که پپ گواردیولا به ورزشگاه اتحاد آمده، به آن مشغول بوده.

استرلینگ تنها گل بازی منچسترسیتی با آرسنال را در دقیقه ۲ زد. به این ترتیب او در هشت بازی اخیر در لیگ برتر، پنج گل زده و دو پاس گل داده است.

او همچنین از آغاز فصل گذشته تاکنون در بازی‌های خارج از خانه، ۲۰ گل به ثمر رسانده است، یعنی بیش از هر بازیکن دیگری. این سومین سال پیاپی است که او در خانه آرسنال گل می‌زند، کاری که تنها دو بازیکن تاکنون انجام داده‌اند.

این نتیجه باعث شد سیتی روند پیروزی‌های پیاپی خود در تمامی رقابت‌ها را به ۱۸ مسابقه برساند که ۱۲ بازی در لیگ برتر بوده است. آنها به این ترتیب فاصله خود با منچستریونایتد را در صدر جدول روی ۱۰ امتیاز نگه داشتند.

مدتی پیش بود که انتقاداتی از استرلینگ می‌شد و می‌گفتند که او نمی‌تواند قدرت تمام‌کنندگی بالایی داشته باشد، اما حالا این انتقادات به تاریخ سپرده شده‌اند.

این بازیکن ۲۶ ساله گاهی در هنگامی که موقعیت نصیبش می‌شود وحشت‌زده عمل می‌کند، یا عجولانه ضربه می‌زند و این می‌تواند گاه و بیگاه روی اعتماد به نفس او تاثیر منفی بگذارد. او ممکن است فرصت‌های آشکاری را خراب کند، مانند شکست مقابل لیون در فصل پیش لیگ قهرمانان که توپ را مقابل دروازه خالی به بیرون زد، اما گواردیولا خودباوری این بال را چنان تقویت کرده که او حالا می‌داند وقتی فرصتی نصیبش شود، چه کند.

استرلینگ که ۱۷۰ سانتی‌متر قد دارد پس از بازی گفت: «کم نشده که با ضربه سر گل بزنم. چند باری این کار را کرده‌ام، اما خب زیاد هم نبوده. گل با ضربه سر برایم خاص است و از بابت گلی که زدم خوشحالم. نمی‌دانستم توپ به کجا خواهد رفت، اما باید در محوطه جریمه حاضر باشید تا گل بزنید و این کاری بود که من انجام دادم. من پیش‌بینی کردم که ریاض محرز توپ را به کجا ارسال خواهد کرد و به آن ضربه زدم.»

استرلینگ روی صحنه گل کاری کرد که مدافع آرسنال در جای‌گیری اشتباه کند و این نشان می‌دهد که چرا او در برنامه اصلی گواردیولا تا این حد موثر است. مربی سیتی در شمال لندن تیمش را در حالی به زمین فرستاد که نه‌تنها مهاجم اصلی نداشت که حتی مهاجم کاذب هم نداشت. پست مهاجم را بازیکنان تهاجمی سیتی در ۶۰ دقیقه ابتدایی بازی پر می‌کردند، تا این که گابریل ژسوس به زمین رفت.

استرلینگ در اواسط نیمه دوم به عقب رفت و به اولکساندر زینچنکو کمک کرد.

استرلینگ گفت: «ما باید در طول فصل نتایج یک بر صفر زیادی کسب کنیم و اینجا هم یکی از این بردها را به دست آوردیم. ما باید بتوانیم این پیروزی‌ها را به هر ترتیب به دست بیاوریم و حالا موقعیت بهتری برای کسب آنها داریم.»

ما سه شوالیه تنیس هستیم

جوکوویچ: تا وقتی فدرر و نادال باشند، من هم هستم

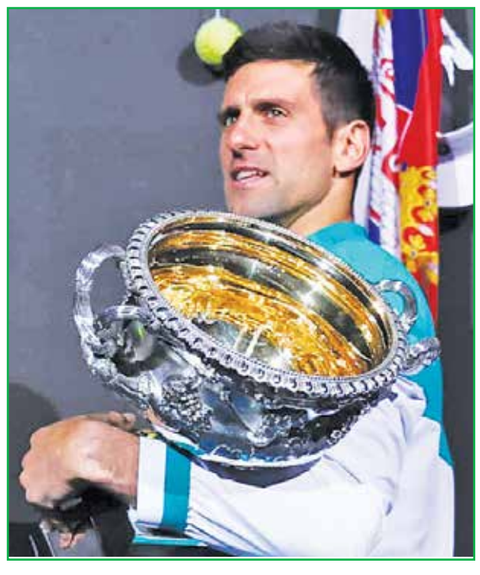

نواک جوکوویچ گفته که قصد دارد رکورد ۲۰ گرند اسلم راجر فدرر و رافائل نادال را پشت سر بگذارد و در این راه هر تلاشی خواهد کرد. او اخیراً برای نهمین بار فاتح اوپن استرالیا شد.

جوکوویچ که در جریان پیروزی دور سوم مقابل تیلور فریتز دچار پارگی عضله شکم شده بود، در فینال توانست دانیل مدودف روس را در ست های پیاپی شکست دهد و به هجدهمین قهرمانی خود در گرند اسلم‌ها برسد. این پیروزی به این معنا بود که این ورزشکار ۳۳ ساله در ماه آینده برای ۳۱۱ امین هفته در صدر جدول رده‌بندی بهترین تنیسورهای دنیا قرار خواهد گرفت. او به این ترتیب از رکورد فدرر عبور خواهد کرد، هرچند که گفته هدفش رکورد دیگر فدرر است.

جوکوویچ می‌گوید: «حس نمی‌کنم که پیر هستم یا خسته یا از این مسائل. اما می‌دانید که اوضاع نسبت به ۱۰ سال گذشته، از نظر فیزیکی و با دیدی واقع‌گرایانه، برایم متفاوت شده است. من باید در زمینه برنامه‌ریزی‌ام هوشمندتر عمل کنم و در بهترین زمان به نقطه اوج برسم. می‌خواهم در گرند اسلم‌ها بهترین عملکرد خود را داشته باشم. حالا پس از آن که رکورد تاریخی بیشترین هفته حضور در صدر جدول رده‌بندی را به دست آوردم، خیالم آسوده است و تمرکز خود را روی گرند اسلم‌ها خواهم گذاشت. وقتی که برای رده اول تلاش می‌کنید، دوست دارید کل فصل را بازی کنید و باید هم عالی باشید و باید در تمامی تورنمنت‌ها حضور پیدا کنید. حالا اهداف من تغییر خواهد کرد و به این ترتیب فرصت آن را خواهم داشت که تقویمم را هم عوض کنم و به عنوان یک پدر و یک همسر، مشتاق انجام این کار هستم.»

از او سؤال شد که خود و دو رقیبش را چطور توصیف می‌کند و او گفت: «ما سه شوالیه تنیس هستیم». او سپس به این اشاره کرد که نادال و فدرر مایه انگیزه او هستند: «راجر و رافا الهام‌بخش من هستند. این چیزی است که قبلاً هم گفته‌ام و باز هم می‌گویم. تا وقتی که آنها ادامه بدهند، من هم ادامه خواهم داد. به نظرم این مسابقه‌ای بین ماست که چه کسی بیشتر تنیس بازی خواهد کرد و چه کسی بیشتر قهرمان خواهد شد. این رقابت در همه زمینه‌ها است. اما فکر می‌کنم که به همین دلیل است که ما به اینجا رسیده‌ایم، چون به هم انگیزه می‌دهیم و این رقابت باعث می‌شود از خودمان بیشتر از توانایی‌مان کار بکشیم.»